

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní JUDr. Kateřinou Štěpánovou, Ph.D., v právní věci

žalobce: L. Ch.
zastoupený advokátem Mgr. Tomášem Krásným
sídlem Milíčova 1386/8, 702 00 Moravská Ostrava

proti
žalovanému: Krajský úřad Moravskoslezského kraje
se sídlem 28. října 117, 702 18 Ostrava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 4. 2022 č. j. MSK 46702/2022, sp. zn. DSH/7193/2022/Zaj, o dopravních přestupcích,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Specifikace věci

1. Napadeným rozhodnutím žalovaný potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Orlová (dále též jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 2. 3. 2022, č. j. OD/PŘ/1694/2021/SYL,

MUOR 31494/2022, jímž byl žalobce uznán vinným ze dvou přestupků spáchaných na úseku provozu na pozemních komunikacích. Konkrétně se jednalo o přestupek spočívající v držení hovorového zařízení v ruce za jízdy (výrok „1.“), a v ohrožování řidiče vozidla tím, že tlakové lahve nacházející se na zadním sedadle tohoto vozidla byly neupevněny (výrok „2.“). Za uvedené přestupky byla žalobci uložena pokuta ve výši 2 000 Kč a povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou 1 000 Kč.

II. Relevantní skutková zjištění vycházející z obsahu správních spisů

2. Z hlediska skutkových zjištění vyplývajících z připojeného spisu správního orgánu prvního stupně vzal v daném případě krajský soud za prokázány následující skutečnosti:

- z oznámení přestupku ze dne 22. 6. 2021 se podává, že žalobce téhož dne kolem 16:25 hodin držel za jízdy hovorové zařízení. Po následném zastavení vozidla byly vizuální kontrolou zjištěny nezajištěné tlakové lahve na jeho zadním sedadle vozidla. V oznámení figuruje i vyjádření žalobce poukazující mj. na to, že tlakové lahve byly zajištěny ve své dolní části stahovacími popruhy skrz oka k tomu určená, přičemž žalobce si není vědom toho, že by hovorové zařízení držel v ruce;
- v úředním záznamu ze dne 22. 6. 2021 popisuje zasahující policista skutkový děj tak, že dohlížel nad bezpečností silničního provozu a spatřil v čase 16:20 hodin vozidlo, jehož řidič ve své pravé ruce držel mobilní telefon tmavé barvy. Průjezd vozidla zaznamenala i kamera umístěna ve služebním vozidle. Další vizuální kontrolou po zastavení vozidla bylo zjištěno, že ve vozidle byly umístěny předměty tak, že omezovaly a ohrožovaly řidiče – překážka ve výhledu, nezajištěný náklad (tlakové lahve). Řidič s přestupky nesouhlasil. K tomuto záznamu je přiložena fotografická dokumentace předmětného vozidla;
- dne 16. 8. 2021 u ústního jednání před správním orgánem žalobce prostřednictvím zmocněnce uvedl, že si není vědom držení mobilního telefon tmavé barvy v pravé ruce za jízdy. Takový v dané době neměl a nemá. Disponuje ovšem zařízením – digitálním měřičem vzdálenosti. Často se mu stává, že jej po nástupu do vozidla nechá v kapse kalhot nebo v náprsní kapse, přičemž při jízdě mu zařízení v kapse vadí, proto jej vyndá a položí na středový panel vozidla nebo na sedadlo spolujezdce. Jestli tomu tak bylo i v daný den již není schopen přesně určit, ale jelikož se jedná o jeho zlovyk, stává se mu to často. Trvá na tom, že daný den netelefonoval, nepsal SMS zprávy či jiným způsobem nemanipuloval s mobilním telefonem. Dále má za to, že věci byly ve vozidle připevněny a uloženy takovým způsobem, aby nemohly ohrozit jeho či jiné účastníky silničního provozu;
- svědek policista prap. J. L. při ústním jednání uvedl, že v inkriminované době stáli na kruhovém objezdu v Karviné – Dolech. Jejich vozidlo stálo čelem ke kruhovému objezdu. Již si nepamatuje přesný čas, kdy vozidlo značky Audi projíždělo po kruhovém objezdu, avšak jehož řidič držel v pravé ruce hovorové zařízení, tedy mobil. Za vozidlem proto vyjeli a zastavili; při vizuální kontrole vozidla zjistili mj. závady týkající se přepravovaných předmětů ve vozidle - tlakové lahve ve vozidle nebyly zajištěny proti pohybu tak, aby neohrožovaly řidiče za jízdy. K dotazu správního orgánu svědek upřesnil, že tlakové lahve byly vzadu zajištěny, ale nevhodným způsobem. Nestačí je jen svázat, ale musí být k něčemu ukotveny. Navíc některé lahve ležely volně. Dále uvedl, že viděl zřetelně, že žalobce drží

mobilní telefon. Nedržel jej přímo u ucha, ale v pravé ruce před sebou. Jestli žalobce s telefonem manipuloval, to nemůže posoudit. K dotazu zmocněnce žalobce svědek uvedl, že seděl na místě řidiče, od místa vjezdu na kruhový objezd stáli s vozidlem asi 3 - 4 m. Řidiče vozidla, jak drží v ruce mobilní telefon, pozoroval více méně po celý průjezd kruhového objezdu (cca 20-30 m jízdy). Vozidlo k nim bylo v nejkratší vzdálenosti na 3 - 4 m. Ten den bylo krásné počasí, viditelnost byla velmi dobrá. Tlakové lahve kontrolovali vizuálně, byly volně položené, tudíž bylo zřejmé, že nejsou ukotveny;

- svědek policista pprap. S. K. sdělil, že s kolegou stáli na kruhovém objezdu, a to ve zvýšené poloze v transportéru, proto viděli, že řidič projíždějícího vozidla má v pravé ruce mobilní zařízení. Vyjeli za ním, po celou dobu měli vozidlo na dohled a následně ho zastavili. Dále s řidičem řešili i další přestupky, mj. neupevněný náklad, překážka ve výhledu řidiče. K dotazu správního orgánu svědek uvedl, že řidič byl v autě sám, tlakové lahve nebyly zajištěné, v zadní části vozidla byly na sedadlech položené. Výhledové podmínky byly dobré, nepršelo, nebylo zataženo. Svědek specifikoval, že vzdálenost, z níž poprvé spatřil žalobce držícího v ruce mobilní telefon, byla do cca 5 metrů. Barvu mobilního telefonu nebyl schopen popsat;
- správnímu orgánu prvního stupně byl Policií ČR poskytnut kamerový záznam ze služebního vozidla ze dne 22. 6. 2021 od 16:00 do 16:30 hodin.

3. Součástí správního spisu Městského úřadu Orlová, odboru dopravy, představuje mj. i jeho rozhodnutí ze dne 1. 10. 2021 o přestupcích žalobce, které bylo k odvolání žalobce zrušeno rozhodnutím žalovaného ze dne 14. 12. 2021 a věc byla správnímu orgánu prvního stupně vrácena k novému projednání.
4. Dne 2. 3. 2022 vydal správní orgán prvního stupně nové rozhodnutí o dopravních přestupcích žalobce, jež žalobce napadl odvoláním, o kterém, jak shora uvedeno, rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím.

III. Obsah žaloby

5. Žalobce napadá rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 4. 2022 včasnou žalobou, v níž brojí proti nedostatečně zjištěnému skutkovému stavu a neúplnému dokazování.
6. Jednotlivé žalobní body lze shrnout takto:
 - z videozáznamu není vůbec patrné, že by žalobce v ruce cokoliv držel, natož mobilní telefon;
 - z videozáznamu je patrné, že policisté v žádném případě nemohli z místa, kde s vozidlem stáli, pozorovat to, co ve svých výpovědích uvedli;
 - videozáznam dokládá, že policisté nemluvili pravdu, když uváděli, že žalobce měl ruku na úrovni ramen a držel v ní před sebou mobilní telefon;
 - správní orgány nesprávně odmítly provést důkaz rekonstrukcí na místě samém;
 - tlakové lahve byly uloženy a upevněny tak, že nemohly nikoho ve vozidle nikdy ohrozit;
 - správní orgán prvního stupně i žalovaný si vystačili se zcela nekvalitní fotodokumentací, ze které nelze činit žádné závěry o tom, jak a zda byly lahve upevněny, přičemž policisté na místě si ani nedali tu práci prověřit způsob jejich upevnění.

IV. Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby žalobce jako nedůvodné, přičemž v podrobnostech odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí.

V. Jednání krajského soudu

8. Dne 22. 11. 2022 proběhlo u krajského soudu jednání, při němž zástupce žalobce odkázal na žalobu a doplnil, že považuje rozhodnutí za nezákonná.
9. Co se týče přestupku spočívajícího v držení hovorového zařízení, má za to, že u něj nebyl zjištěn skutkový stav takovým způsobem, aby bylo dovozeno naplnění předmětné skutkové podstaty. Dokazování je neúplné, žalovaný nevyhověl návrhu obhajoby na doplnění dokazování ve formě rekonstrukce, a proto nemůže být skutkový stav zjištěn nade vší pochybnost. Svědecké výpovědi policistů nemohly prokázat objektivní držení hovorového zařízení, přičemž videozáznam toto vylučuje. Poukázal na rozhodnutí zdejšího soudu sp. zn. 19 A 25/2019, kdy v obdobné situaci, resp. za situace pochybností o vzdálenosti vozidla policistů od vozidla žalobce, bylo rozhodnutí správního orgánu zrušeno a správní orgán zavázán k provedení rekonstrukce.
10. Co se týče přestupku spočívajícího v neupevnění tlakových lahví, i zde se žalobce domnívá, že skutkový stav nebyl náležitě zjištěn tak, aby bylo dovozeno naplnění předmětné skutkové podstaty, tedy, že lahve nebyly upevněny tak, aby mohly ohrozit řidiče či spolujezdce.
11. Žalobce navrhl zrušení žalobou napadeného rozhodnutí pro jeho nezákonnost
12. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout, neboť má za to, že skutkový stav byl zjištěn bez důvodných pochybností.

VI. Posouzení věci krajským soudem

13. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů ve smyslu § 75 odst. 2 zákona číslo 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
14. Krajský soud dospěl k závěru, že **žaloba není důvodná.**

VI. A. Přestupek spočívající v držení hovorového zařízení v ruce za jízdy

15. Prvně je předmětem soudního přezkumu rozhodnutí o vině žalobce za přestupek podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 1 zákona o silničním provozu, kterého se měl žalobce dopustit tím, že při řízení vozidla držel v ruce mobilní telefon v rozporu s § 7 odst. 1 písm. c) citovaného zákona.

16. Dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 silničního zákona se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla v rozporu s § 7 odst. 1 písm. c) drží v ruce nebo jiným způsobem telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení.
17. Dle ustanovení § 7 odst. 1 písm. c) silničního zákona řidič nesmí při jízdě vozidlem držet v ruce nebo jiným způsobem telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení.
18. Stěžejní námitky žalobce se týkají prokázání skutkového stavu, ze kterého vycházely správní orgány, a neprovedení navrhovaného důkazu rekonstrukce na místě spáchání přestupku.
19. V posuzovaném případě proti sobě stojí dvě verze skutkového děje, a to verze předkládaná svědeckými výpověďmi zasahujících policistů vypovídajícími, že viděli žalobce za jízdy držet v pravé ruce mobilní telefon, a verze druhá stojící na výpovědi žalobce tvrdícího, že mobilní telefon za jízdy nedržel a že policisté z místa, kde stáli s jejich služebním vozidlem, nemohli vidět, co se ve vozidle žalobce odehrává. V přestupkovém řízení byl dále proveden důkaz CD záznamem zobrazujícím průjezd automobilu žalobce. Jiné přímé důkazy o sporném jednání žalobce, než je výpověď policistů, resp. listin pocházejících od policejního orgánu (oznámení přestupku, úřední záznam), v přestupkovém řízení provedeny nebyly.
20. Žalobce nezpochybňoval, že předmětného dne řídil vozidlo v místě a čase, jak je specifikováno ve výrokové části napadeného i prvostupňového rozhodnutí. Sporné je, zda žalobce při této jízdě držel v ruce mobilní telefon a zda tuto skutečnost policisté vůbec mohli vidět. Žalobce nejprve uváděl, že si není vědom, že by držel hovorové zařízení v ruce (srovnej oznámení přestupku ze dne 22. 6. 2021), následně, že uvedené zopakoval zmocněnec žalobce, přičemž verzi rozšířil tvrzením o možné záměně s digitálním měřičem, který žalobce v důsledku svého zlovyku zapomíná v kapse kalhot či v náprsní kapse, což mu vadí při jízdě, a proto měřič vytahuje a pokládá na středový panel vozidla nebo na sedadlo spolujezdce.
21. K otázce hodnocení důkazů za situace, kdy jediným důkazem o spáchání přestupku je výpověď zasahujících policistů, se již opakovaně vyslovoval Nejvyšší správní soud. V rozsudku ze dne 22. 5. 2013, č. j. 6 As 22/2013 – 27 poskytl správním orgánům vodítko, jak mají v takových situacích postupovat. V první řadě je třeba policisty vždy vyslechnout jako svědky a dále si položit otázku, zda jsou jejich svědectví v daném případě důkazem dostatečným.
22. V případě přestupků pozorovatelných pouhým okem, mezi které držení hovorového zařízení za jízdy, jak je tomu v souzené věci, nepochybně patří, takový důkaz zpravidla postačuje. Dalším krokem je porovnání výpovědí policistů a obrany prezentované obviněným s cílem učinit závěr o jejich věrohodnosti.
23. V rozsudku ze dne 21. 1. 2016, č. j. 6 As 126/2015 – 42, pak Nejvyšší správní soud formuloval a odůvodnil následující závěr: „Policistu lze obecně považovat za nestranného

a věrohodného svědka, neprokáže-li se v konkrétním případě něco jiného. Je tomu tak proto, že policista zásadně nemá na věci a jejím výsledku jakýkoli zájem, vykonává jen svoji služební povinnost, při níž je vázán závazkem, aby případný zásah do práv a svobod osob, jimž by v souvislosti s jeho činností mohla vzniknout újma, nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného služebním zákrokem nebo úkonem.“ Uvedený názor je v rozhodovací praxi správních soudů nadále zastáván (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 5. 2016, č. j. 9 As 124/2015-46, nebo ze dne 27. 9. 2016, sp. zn. 1 As 176/2016-41). O případy, v nichž je možné pochybovat o věrohodnosti či nestrannosti policisty v pozici svědka, pak půjde zejména tehdy, pokud jsou ve výpovědích policistů rozpory, je-li hodnoceno jednání obtížně pozorovatelné pouhým okem, existují-li důkazy svědčící o zaujatosti policistů vůči osobě obviněného, pokud je policista hodnocen či odměňován podle toho, s jakou úspěšností se mu daří dosahovat postihu jednotlivců za přestupky, nebo v případě šikanózního postupu policistů, který spočívá v provádění přehnaně horlivé a rozsáhlé kontroly, aniž by k tomu byl rozumný důvod.

24. V přezkoumávané věci správní orgán prvního stupně zhlédl kamerový záznam ze služebního vozidla zasahujících policistů, vyslechl oba zasahující policisty a jejich výpovědi porovnal s obranou žalobce. Oba správní orgány pak v odůvodnění svých rozhodnutí řádně vysvětlily, z jakých důvodů považovaly výpovědi policistů za věrohodné a uvěřily jim. Jejich odůvodnění považuje krajský soud za dostačující a přesvědčivé.
25. K namítanému rozporu mezi videozáznamem a výpověďmi policistů krajský soud konstatuje, že videozáznam věrohodnost policistů nikterak nevylučuje, ba naopak s jejich výpověďmi zcela koresponduje. Je z něho totiž zjistitelné, kde stál v době kontroly policejní vůz, v jakém místě projížděl žalobce ve vozidle na kruhovém objezdu, jaké byly výhledové podmínky policistů, skutečnost, že v době kontroly bylo denní světlo, jasno, a že v čase záznamu 00:02:02 (třetí záznam na CD) projelo černé vozidlo značky Audi. Je třeba zmínit to, že kamerový záznam zobrazuje děj z poněkud odlišného úhlu, než je úhel, z něhož děj pozorují v policejním automobilu sedící policisté, což rovněž ovlivňuje vnímání skutečnosti. Stejně tak i časový interval, po který pozorovali zasahující policisté přestupkový děj, je jiný než doba zachycující předmětné vozidlo na videozáznamu. Rovněž je potřeba mít na paměti, že policisté děj pozorovali z vozidla typu transportér, tudíž při pozorování byli v mírně vyvýšené poloze oproti běžnému osobnímu automobilu.
26. Nelze tedy souhlasit s žalobcem v tom, že videozáznam dokládá, že by policisté nemluvili pravdu. Jízda žalobce je na videozáznamu zachycena po dobu cca 1 vteřiny. Ze záznamu není zcela zřetelné, v jaké poloze měl žalobce ruce, přičemž správní orgány z něho nečily zjištění o samotném držení mobilního telefonu. Držení mobilního telefonu žalobce v pravé ruce bylo prokázáno výpověďmi obou zasahujících policistů, které nejsou v rozporu s videozáznamem. Z videozáznamu je naopak jednoznačně patrné, v jaké poloze a vzdálenosti od kruhového objezdu vozidlo policistů v době přestupkového děje stáli a jaké měli výhledové poměry.
27. V posuzovaném případě krajský soud neshledal žádnou okolnost, která by důvěryhodnost zasahujících policistů zpochybňovala a ani žalobce žádné přesvědčivé

důvody, pro něž by bylo na místě se domnívat, že policisté měli zájem vypovídat nepravdivě. Jejich postup v souzené věci rovněž nebyl shledán nikterak nestandardním.

28. Dle názoru krajského soudu konkrétní výpovědi policistů neobsahují žádné zásadní rozpory, a to ani ve vzájemném srovnání s úředním záznamem a oznámením přestupku či kamerovým záznamem. Lze konstatovat, že obě svědecké výpovědi se v hlavních rysech plně shodovaly. Za situace, kdy byla výpověď policistů prováděna po několika měsících od spáchání přestupku, lze případné drobné odchylky, například stran barvy mobilního telefonu, pochopit, neboť nelze mít za to, že policisté mají kapacitu pamatovat si všechny jednotlivé zjištěné přestupky do nejmenšího detailu.
29. I přes přesvědčení žalobce krajský soud ve výpovědích policistů neshledal žádné podstatné odlišnosti či rozpory s kamerovým záznamem, které by mohly samy o sobě zapříčinit vznik pochybností o věrohodnosti svědeckých výpovědí zasahujících policistů. Z výpovědí zasahujících policistů je nad veškerou pochybnost zřejmé, že si byli jisti držením mobilního telefonu ze strany žalobce, přičemž se shodli především na ruce a pozici, ve které měl být tento žalobcem držen. Současně zasahující policisté nezávisle na sobě uvedli shodný okamžik a způsob, jakým bylo spáchání přestupku žalobcem zpozorováno.
30. Jak již bylo uvedeno, k hodnocení věrohodnosti je nezbytné přistupovat v každém případě individuálně, přičemž v posuzované věci žádné podezření o ovlivnění svědeckých výpovědí nevzniklo. Policista v pozici svědka je stejně tak jako jiná fyzická osoba povinen vypovídat pravdu a nic nezamlčovat (viz ustanovení § 55 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů). Na rozdíl od policisty, který na věci neměl osobní zájem, měl žalobce zřejmý motiv, proč vypovědět, že za jízdy nedržel hovorové zařízení. Je totiž zcela přirozené, že osoba, které hrozí postih za přestupek, není ve věci nestranná a bude tedy tvrdit pouze takové skutečnosti, které jí jsou ku prospěchu. Krajský soud tedy v souladu s názorem správních orgánů v tomto směru vychází z předpokladu, že žalobce, jemuž postih za spáchaný přestupek hrozí, není na rozdíl od nezainteresovaných policistů nestranný (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2014, č. j. 10 As 108/2014-25).
31. V případě střetu protichůdných výpovědí policistů a řidiče podezřelého ze spáchání přestupku je třeba přihlédnout i k principiálně vyšší hodnověrnosti svědecké výpovědi policisty oproti např. svědecké výpovědi osoby blízké řidiči, a o to více to pak platí v případném srovnání s vlastní výpovědí řidiče, jakožto obviněného v přestupkovém řízení. V tomto duchu judikuje i Nejvyšší správní soud (srov. např. rozsudek ze dne 9. 3. 2017, č. j. 4 As 223/2016 – 27) a uvádí, že řidiči z hlediska psychologického oproti policistům nijak prověření nejsou, policista by se křivým obviněním dopouštěl závažného úmyslného kárného provinění, a je-li vyslýchán jako svědek, navíc křivé výpovědi, zatímco řidič se případnou lží o svém jednání ničeho nezákonného nedopouští (nanejvýš jedná nemorálně), a konečně že policista zpravidla žádnou zvláštní motivaci na neoprávněném obvinění řidiče z přestupku nemá (...), zatímco řidič v takové situaci má silnou motivaci plynoucí ze snahy vyhnout se hrozícímu trestu (...), popř. i penalizaci body v řidičském hodnocení.

32. Namítá-li žalobce neprovedení dalších důkazů, konkrétně rekonstrukci na místě samém, lze toliko uvést, že vzhledem k tomu, že obě svědecké výpovědi vyznívaly v tom smyslu, že se žalobce vytýkaného přestupkového jednání dopustil a videozáznam dokládá povětrnostní podmínky i výhledové poměry policistů, nevznikly žádné pochybnosti o skutkovém stavu, nejevilo se být provádění podrobnějšího dokazování nezbytným.
33. Neprovedení navrhovaného důkazu lze (s jistým zjednodušením) totiž ve shodě s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu (za všechny odkazuje krajský soud na jeho recentní rozsudek ze dne 27. 7. 2022, č. j. 3 As 98/2020-26) odůvodnit tím, že (i) jde o důkazní prostředek nezpůsobilý cokoli prokázat (například svědectví z doslechu), nebo (ii) jím nelze prokázat právě dokazovanou skutečnost (t. j. netýká se prokazované skutečnosti), případně (iii) pro jeho nadbytečnost (zjišťovaná skutečnost byla bezpečně prokázána již provedenými důkazy). Na základě výše uvedených okolností se tak důkazní návrh rekonstrukcí jeví krajskému soudu s ohledem na komplex již provedených důkazů zcela nadbytečným.
34. V daném kontextu krajský soud připomíná, že pokud má žalobce za to, že jiné než provedené důkazy by byly objektivním podkladem pro rozhodnutí o přestupku, domáhá se tak použití překonané legální teorie důkazní, dle které bylo možné určitou okolnost prokazovat pouze za pomoci určitého důkazu. Pro úplnost zdejší soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 11. 2013, sp. zn. 7 A 82/2002, dle kterého dokazování ve správním řízení nestojí na legální teorii důkazní, která by předepisovala správním orgánům, jakou váhu, kterým důkazům mají přikládat, jakého důkazu je k prokázání té či oné skutečnosti zapotřebí, nebo jaký počet důkazů je nezbytný k prokázání skutečnosti, která je předmětem dokazování. Dokazování ve správním řízení ovládá zásada volného hodnocení důkazů. Povinností správního orgánu je zjistit přesně a úplně skutečný stav věci a za tím účelem si opatřit potřebné podklady pro rozhodnutí. Správní orgán je tedy povinen zjistit přesně a úplně skutečný stav věci, avšak pouze ve vztahu k předmětu dokazování, tj. k určitému skutku; skutečnosti, které stojí vně předmětu dokazování, nezjišťuje, neboť nemají pro rozhodnutí věci význam. V některých případech bude nezbytné, aby správní orgán obstaral a posléze provedl řadu důkazů, jindy bude určitý skutek bezpečně prokázán na základě důkazního prostředku jediného. Správní řízení tedy obecně ovládá ve smyslu ustanovení § 50 odst. 4 správního řádu zásada volného hodnocení důkazů. Tato zásada totiž dává prostor správnímu orgánu, aby sám vyhodnotil, které důkazy jsou pro jeho závěry rozhodující a které nikoliv. Ve spojení se zásadou materiální pravdy pak dokazování musí proběhnout tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Přestupkové řízení je založeno na uvážení správního orgánu ohledně rozhodnutí, jaké důkazy provést a jaké nikoliv. Opačný výklad by mohl paradoxně znamenat, že přípravná fáze rozhodovacího procesu by nikdy nemohla skončit (srov. přiměřeně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 5. 2007, č. j. 2 As 93/2006–84).
35. Pakliže žalobce u ústního jednání odkazoval na rozsudek zdejšího soudu ze dne 30. 6. 2020, č. j. 19 A 25/2019-26, je nutno zdůraznit, že jeho závěry nejsou pro projednávanou věc zcela přílehlavé. V dané věci správní orgány neměly k dispozici videozáznam zachycující výhledové poměry policistů, přičemž soud v této uzavřel na rozpory mezi výpověďmi policistů a žalobce stran vzdálenosti mezi polohou služebního vozidla a

vozidlem žalobce. V nyní projednávané věci výpovědi policistů ohledně vzdálenosti, ze které přestupkové jednání žalobce pozorovali, potvrzuje právě videozáznam z kamery umístěné v policejním vozidle.

36. V projednávané věci tak bylo v rámci možností, které jsou správním orgánům z povahy věci dány při zjišťování přestupků viditelných pouhým okem, s dostatečnou mírou jistoty zjištěno, že žalobce uvedený přestupek spáchal tak, jak je uvedeno v rozhodnutích žalovaného i správního orgánu prvního stupně. Soud má stejně jako správní orgány za prokázané, že verze skutkového stavu vyplývající z konzistentní výpovědi zasahujících policistů (spolu se skutečnostmi obsaženými v úředním záznamu, oznámení přestupku a videozáznamu), kteří zjištěné skutečnosti vnímali lidským zrakem po dostatečně trvající časový interval a z bezprostřední vzdálenosti, spočívající v tom, že žalobce držel v ruce během řízení vozidla mobilní telefon, se jeví věrohodnější než verze předestřená žalobcem, který ji v průběhu správního řízení i řízení soudního relevantně nezpochybnil. V případě žalobce tedy s ohledem na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2011, č. j 7 As 102/2010-86, nevznikla správním orgánům jakákoliv pochybnost či ne zcela nepravděpodobná možnost, že se skutkový děj jako takový odehrál jinak.

37. Krajský soud uzavírá, že výpověď policistů, jejichž věrohodnost nebyla v přestupkovém řízení ani v řízení před soudem relevantně zpochybněna, ve spojení s dalšími podklady obsaženými ve správním spise, byly v přestupkovém řízení dostatečným podkladem pro závěr, že se žalobce dopustil sporného skutku a správní orgány nepochybily, pokud na základě provedených důkazů rozhodly o jeho vině. Výhrady žalobce ke zjištění skutkového stavu vyhodnotil krajský soud jako nedůvodné. Námitky žalobce stran nedostatečně zjištěného skutkového stavu, resp. rozporů zjištěného skutkového stavu s kamerovým v souzené věci neobstojí. Nedošlo k porušení zásady *in dubio pro reo*, která se uplatní v případě, kdy jsou o vině obviněného důvodné pochybnosti, ty však v posuzované věci nenastaly, protože vina byla žalobci bezpečně prokázána.

38. Podle názoru zdejšího soudu nejsou dány pochybnosti o tom, že žalobce svým jednáním porušil ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 ve spojení s ustanovením § 7 odst. 1 písm. c) silničního zákona. Skutkový stav věci byl tedy zjištěn v souladu s ustanovením § 3 správního řádu.

VI. B. Přestupek spočívající v ohrožování řidiče vozidla neopevněním lahví na zadním sedadle vozidla

39. Za druhé je předmětem soudního přezkumu rozhodnutí o vině žalobce za přestupek dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, jehož se měl žalobce dopustit tím, že tlakové lahve nacházející se na zadním sedadle vozidla byly neupevněny, tudíž ohrožovaly řidiče tohoto vozidla v rozporu s § 52 odst. 1 téhož zákona.

40. Podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) silničního zákona se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až j), nesplní nebo poruší povinnost stanovenou v hlavě II tohoto zákona.

41. Podle ustanovení § 52 odst. 1 silničního zákona předměty umístěné ve vozidle musí být umístěny tak, aby neomezovaly a neohrožovaly řidiče nebo osoby přepravované ve vozidle a nebránily výhledu z místa řidiče.
42. Žalobce namítal, že tlakové lahve byly uloženy a upevněny tak, že nemohly nikoho ve vozidle nikdy ohrozit, přičemž správní orgán prvního stupně i žalovaný si vystačili se zcela nekvalitní fotodokumentací, ze které nelze činit žádné závěry o tom, jak a zda byly lahve upevněny, k čemuž policisté na místě si ani nedali tu práci prověřit způsob jejich upevnění.
43. Ve stručnosti krajský soud nejprve odkazuje na svá, již výše přdestřená, konstatování stran věrohodnosti výpovědí zasahujících policistů.
44. Oba policisté vypověděli, že tlakové lahve kontrolovali vizuálně. Shodně uvedli, že lahve v zadní části vozidla byly volně položené, tudíž bylo zřejmé, že nejsou ukotveny či zajištěny.
45. Tvzení korespondují s fotografickou dokumentací, konkrétně fotografií č. 3 pořízenou dne 22. 6. 2021 zasahujícím policistou pprap. S. K., která je založena ve správním spise správního orgánu prvního stupně.
46. Z předmětné fotografie je jednoznačně zjiitelné, že minimálně nádoba, která je nejvýše položena a leží na ostatních lahvích, není jakýmkoliv způsobem a k ničemu ukotvena. Jestliže policisté pouhým pohledem seznali a bylo zřejmé, že byt jen jedna lahev není nikterak zajištěna, bylo by zbytečné dále prověřovat (ne)ukotvení dalších, neboť i jen jedna neukotvená nádoba byla bezpochyby způsobila řidiče či spolujezdce ohrozit (a naplnit tak skutkovou podstatu přezkoumávaného přestupku).
47. Soud má stejně jako správní orgány za prokázané, že verze skutkového stavu vyplývající z konzistentní výpovědi zasahujících policistů (spolu se skutečnostmi obsaženými v úředním záznamu, oznámení přestupku a fotografii), kteří zjištěné skutečnosti vnímali lidským zrakem a z bezprostřední vzdálenosti spočívající v tom, že tlakové lahve, resp. lahev, umístěné na zadních sedadlech vozidla, byly skutečně neukotveny, a tím pádem ohrožovaly žalobce, se jeví jako zcela věrohodná.
48. Krajský soud uzavírá, že otázka ukotvení předmětů nacházejících se na zadním sedadle předmětného vozidla byla v důkazním řízení nezvratně prokázána, a námitky žalobce v tomto ohledu neobstojí.

VI. Závěr a náklady řízení

49. Ze shora uvedených důvodů krajský soud žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.
50. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. krajský soud žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému podle obsahupisu nad rámec jeho běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu.

Nejvyšší správní soud kasační stížnost proti tomuto rozsudku odmítne pro nepřijatelnost, pokud nebude svým významem podstatně přesahovat vlastní zájmy stěžovatele.

V řízení o kasační stížnosti musí stěžovatele zastupovat advokát. To neplatí, pokud má stěžovatel,

jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které se vyžaduje pro výkon advokacie.

Ostrava 22. listopadu 2022

JUDr. Kateřina Štěpánová, Ph.D.
samosoudkyně